

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 marca 2013 r. około godziny 19:20 funkcjonariusze Policji: R. B., D. S., A. H., A. M. i M. D. udali się pod adres: G. ul. (...), gdzie mieszkać miał J. M., co do którego policjanci uzyskali informację, że mężczyzna handluje narkotykami. Wchodząc na klatkę schodową budynku R. B. zobaczył, że schodami schodził oskarżony. Na widok policjantów J. M. zaczął uciekać. R. B. ujął oskarżonego. Oskarżony stawiał czynny i bierny opór. R. B. założył oskarżonemu kajdanki. Podczas przeszukania oskarżonego w bieliźnie oskarżonego policjanci ujawnili trzy zawiniątka z folii aluminiowej każdy z zawartością zielonego suszu roślinnego. (...) został poddany badaniu testerem narkotykowym. Badanie wykazało, że (...) może zawierać środek psychoaktywny w grupy(...) (...). Oskarżony w kieszeni spodni miał pieniądze w kwocie 6.040 zł. Oskarżony został zatrzymany.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. M., k. 23-24, k. 70-71, zeznania świadka R. B. k. 15-16, k. 102-103, protokół zatrzymania osoby k. 2, protokół przeszukania osoby k. 3-4, protokół przeszukania mieszkania k. 6-8, protokół przeszukania pojazdu k. 10-11, protokół użycia testera k. 12, protokół oględzin telefonu k. 82-88, zeznania świadka M. M. k. 28-29, 213-214/

(...) posiadany przez J. M. o łącznej wadze 10,32 grama netto stanowi (...) roślin konopi innych niż włókniste. Z dostarczonej do badań ilości suszu roślin konopi przygotować można nie mniej niż 11 pojedynczych porcji konsumpcyjnych środka odurzającego.

Ziele konopi i żywica należą do grupy I – N środków odurzających.

/Dowód: protokół badań wstępnych k. 19-20, protokół komisijnego pakowania k. 13, opinia z zakresu badań fizykochemicznych k. 55-58/

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony J. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 1 marca 2013 r. został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji. Policjanci w bieliźnie oskarżonego ujawnili 3 woreczki z (...). Narkotyk należał do oskarżonego i był przeznaczony na jego użytek. Oskarżony tłumaczył, że jest osobą uzależnioną od (...). Podał, że (...) codziennie w ilości od 1-1,5 grama.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. M., k. 23-24/

W postępowaniu sądowym oskarżony J. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Oskarżony nie kwestionował żadnego elementu zarzutu. Potwierdził, że posiadał ok. 10 gramów (...) przeznaczonej na własny użytek. Oskarżony podał, że od daty zarzucanego mu czynu dużo się zmieniło w jego życiu. W 2014 r. zmarła matka oskarżonego i wówczas oskarżony stwierdził, że musi zmienić swoje życie. Oskarżony poznał swoją narzeczoną, która odwiodła go od wszystkich negatywnych spraw. Oskarżony założył sklep z odzieżą. Pracował jako wolontariusz w schronisku dla zwierząt.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. M., k. 70-71 tom 3/

W opiniach sądowo- psychiatrycznych biegłe stwierdziły, że oskarżony nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano u niego używanie środków odurzających – (...) – podejrzenie zespołu uzależnienia i skłonność do nadużywania alkoholu (w wywiadzie). Z materiału akt sprawy karnej jak i z wywiadu od opiniowanego nie wynika, aby w inkryminowanym czasie działał on w stanie ostrych zaburzeń psychotycznych czy jakościowych zaburzeń świadomości. Biegłe stwierdziły zgodnie, że J. M. w inkryminowanym czasie nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności do rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. Biegłe przeanalizowały dokumentację medyczną leczenia oskarżonego, w której zdiagnozowano u oskarżonego

organiczne zaburzenia nastroju i uzależnienie mieszane od substancji psychoaktywnych. Zdaniem biegłych J. M. może uczestniczyć w czynnościach procesowych. Nie może prowadzić obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Oskarżony jest osobą uzależnioną od (...).

/dowód: opinia sądowo- psychiatryczna, k. 49-50, k. 296-298, kwestionariusz specjalisty terapii uzależnień k. 261-275/

W dniu 5 czerwca 2009 r. J. M. został zarejestrowany w Poradni (...) i (...) w G. z powodu uzależnienia od środków psychoaktywnych. Oskarżony skorzystał z konsultacji lekarskiej i terapii indywidualnej. Systematycznie uczestniczył w sesjach terapeutycznych wywiązując się z powierzonych mu zadań terapeutycznych. Terapię zakończył w dniu 26 sierpnia 2009 r. J. M. zgłosił się do Poradni (...) i (...) w G. ponownie w dniu 4 maja 2015 r. z powodu nawrotu choroby i podjął terapię indywidualną raz w tygodniu, którą ukończył w dniu 18 listopada 2015 r. z wynikiem pozytywnym. We wrześniu 2016 r. oskarżony po raz kolejny zgłosił się do poradni (...) i zdecydował się na spotkania o charakterze terapeutycznym – wsparciowym, w których uczestniczył do dnia 25 listopada 2016 r. J. M. odbył wówczas dwa spotkania niezwiązane z jego uzależnieniem. Z kontaktów terapeutycznych wywiązywał się właściwie.

W dniu 3 października 2014 r. oskarżony podjął dobrowolnie leczenie m.in. odwykowe u lekarza psychiatry J. S., które zostało zakończone wiosną 2018 r. z wynikiem dobrym aczkolwiek pewny wynik leczenia może zostać oceniony w okresie kilku lat od zakończenia leczenia.

/dowód: zaświadczenie k. 51v, dokumentacja medyczna k. 285-290, k. 30, pismo (...) k. 293, k. 55, k. 144, zeznanie świadka J. S. k. 135-136, pismo J. S. k. 145, zeznanie świadka R. G. (1) k. 86-87,

Oskarżony J. M. ma obecnie 37 lat. Ma wykształcenie średnie techniczne. Z zawodu jest technikiem budowy maszyn i urządzeń przemysłowych oraz technikiem informatykiem. Oskarżony od dnia 15 stycznia 2016 r. prowadzi w ramach działalności gospodarczej sklep z odzieżą uzyskując dochód w wysokości ok. 3.000 zł miesięcznie. Jest bezdzietnym kawalerem. Żyje w konkubinacie z G. S.. Oskarżony jest właścicielem mieszkania o pow. 45 m kw i samochodu marki A. (...) z 2007 r.

Art. 106 k.k. nakazuje przyjąć wobec oskarżonego, że jest on osobą niekaraną.

W dniu 16 kwietnia 2018 r. J. M. został zatrzymany. Oskarżony przebywa aktualnie w Areszcie Śledczym w G. jako osoba tymczasowo aresztowana do sprawy 1 Ds. 364.2018 Prokuratury Rejonowej G. w G. o przestępstwa z ar. 278 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 222 § 1 k.k.

/dowód: oświadczenie oskarżonego J. M., k. 69, dane osobopoznawcze k. 26, karta karna k. 196, postanowienie o zastosowaniu tymczasowego aresztowania k. 180, orzeczenie o niezdolności do służby k. 51, pismo (...) k. 149, 154, pismo ZUS k. 156, pismo US k. 157-182, wydruk z CEiIoDG k. 29, potwierdzenia przelewu k. 31-49, akta sprawy XII Ko 563/15 SR Gdańsk – Północ w Gdańsku, zeznanie świadka G. S. k. 87-88, postanowienie o przedstawieniu zarzutu k. 150, protokół zatrzymania osoby k. 152, protokół przeszukania osoby k. 153-155, protokół badań wstępnych k. 161-165, ekspertyza kryminalistyczna k. 181-185, opinia fizykochemiczna k. 186-193/

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że zarówno wina oskarżonego, jak również okoliczności inkryminowanych zdarzeń nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Ustalając powyższe Sąd oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego, w których przyznał się on do winy, na zeznaniach świadka R. B., jak również dowodach w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Zdaniem Sądu stan faktyczny ustalony na podstawie tego materiału dowodowego w pełni może stanowić podstawę określenia odpowiedzialności karnej oskarżonego, jak również pozwoli ustalić właściwe środki reakcji karnej na popełnione przez niego czyny zabronione.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego J. M. za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem były one wyczerpujące i spójne oraz obejmowały w pełni zarówno podmiotową, jak i przedmiotową stronę zarzucanego mu przestępstwa, pozwalając w sposób nie budzący wątpliwości odtworzyć przebieg przedmiotowych zdarzeń. J. M. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przedstawił wszystkie okoliczności popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Wyjaśnienia te znajdowały jednocześnie potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności pokrywały się z zeznaniami świadka R. B. oraz dowodami w postaci dokumentów, tworząc z nimi spójną całość.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom świadka R. B., gdyż są one zborne, stanowcze, konsekwentne i niezmiennie w trakcie całego postępowania. Zdaniem Sądu świadek ten w ramach swobodnej wypowiedzi spontanicznie i szczerze przedstawił wszystkie zapamiętane okoliczności inkryminowanych wypadków. Treść złożonych przez świadka zeznań koresponduje przy tym z treścią dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, tworząc z nimi spójną, logiczną i konsekwentną całość. Ponadto w treści zeznań świadka R. B. Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek sprzeczności ani tendencyjności. Zdaniem Sądu w/w świadek zdał obiektywną relację z czynności podjętych na miejscu zdarzenia, a jako funkcjonariusz Policji obcy dla oskarżonego, nie miał żadnego interesu w składaniu zeznań korzystnych bądź niekorzystnych dla niego. Podkreślenia wymaga, iż materiał dowodowy nie daje podstaw by wątpić w szczerości i obiektywizm relacji funkcjonariusza Policji, który z racji wykonywanego zawodu dobrze zna konsekwencję zeznawania nieprawdy. W związku z powyższym wobec spójności zeznania świadka R. B. z wyjaśnieniami oskarżonego J. M., Sąd uznał zeznania R. B. za wiarygodne i oparł się na nich ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Zeznania świadka G. S. Sąd ocenił jako wiarygodne co do zasady. Świadek to konkubina oskarżonego. Świadek nie miała wiedzy na temat zdarzeń objętych oskarżeniem. Z relacji G. S. wynika, że oskarżony od momentu związania się z nią na przełomie lat 2013/2014 zrezygnował z brania narkotyków, bo G. S. ich nie brała. G. S. opisała oskarżonego bardzo pozytywnie. Zeznania G. S. co do odstawienia przez oskarżonego narkotyków pozostają w sprzeczności z dokumentacją leczenia odwykowego oskarżonego (k. 285-290), stąd w tym zakresie Sąd odmówił wiary relacji świadka. W pozostałym zakresie Sąd ocenił relację G. S. jako wiarygodną.

Zeznania świadka M. M. Sąd ocenił jako wiarygodne w całości. Zeznania tego świadka znajdują potwierdzenie w relacji oskarżonego oraz są zgodne z zeznaniem R. B.. W materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy nie ma dowodu sprzecznego z relacją M. M..

Zeznania świadka R. G. (2) i J. S. Sąd ocenił jako wiarygodne co do zasady. Świadców to osoby obce dla oskarżonego nie mające żadnego interesu w składaniu zeznań korzystnych bądź niekorzystnych dla oskarżonego. Zdaniem Sądu świadkowie złożyli zeznania zgodne ze swoją wiedzą na temat osoby oskarżonego i skuteczności jego leczenia odwykowego. Sąd zwrócił uwagę na okoliczność, że wiedza świadków na temat używania przez oskarżonego narkotyków jest niepełna. Z zestawienia dokumentacji z (...) z dokumentacją medyczną leczenia odwykowego oskarżonego u J. S. wynika, że R. G. (3) prowadząc terapię oskarżonego w ramach (...) nie miała wiedzy o incydentach związanych z paleniem przez oskarżonego (...) opisanych w dokumentacji J. S. a mających miejsce w trakcie terapii oskarżonego prowadzonej w (...) np. w okresie od maja 2015 r. do 18 listopada 2015 r. Dodatkowo należy zwrócić uwagę wypowiedź psychiatry J. S., że ocena skuteczności leczenia odwykowego wymaga upływu kilku lat mając na uwadze najłagodniejsze momenty w życiu. K. możliwa jest jedynie prognoza oparta na ustaleniu czy pacjent zachowuje abstynencję.

Ustalając stan faktyczny w sprawie Sąd pominął zeznania świadka B. Z.. B. Z. nie znała oskarżonego, nie prowadziła terapii J. M.. Świadek nie miała wiedzy na temat zdarzeń objętych oskarżeniem.

Sąd uznał za wiarygodną opinię pisemną biegłego z zakresu badań fizykochemicznych. Biegły sądowy sporządzający opinię posiada odpowiednie wykształcenie i doświadczenie zawodowe z zakresu badań kryminalistycznych dotyczących środków odurzających. Sporządzona przez niego opinia odpowiada wymaganiom stawianym przez prawo, jest jasna i stanowcza.

Sąd dokonał ustaleń odnośnie wcześniejszej niekaralności oskarżonego w oparciu o informację uzyskaną z Krajowego Rejestru Karnego. Dokument ten został sporządzony i potwierdzony przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Jego autentyczność i wiarygodność nie została zakwestionowana przez strony ani nie wzbudziła też wątpliwości Sądu. Skazanie J. M. wyrokami wydanymi w sprawach XI K 142/11, XI K 155/12 i XI K 15/14 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku uległo zatarciu i Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie pominął odpisy tych wyroków oraz pominął karty karne, w których ujawniono te skazania.

Sąd dał wiarę opinii sądowo - psychiatrycznej, gdyż została ona sporządzona w sposób rzetelny przez osoby posiadającą specjalistyczną wiedzę oraz zawiera jasno sformułowane wnioski, które zostały poprzedzone wnikliwym badaniem. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała jej autentyczności i treści.

Sąd dał wiarę sporządzonemu kwestionariuszowi specjalisty terapii uzależnień, albowiem został sporządzony przez fachowca z danej dziedziny, osobę posiadającą wiedzę specjalną. Kwestionariusz jest jasny, a tok rozumowania specjalisty logiczny i zrozumiały.

Sąd dał wiarę zgromadzonym i ujawnionym w sprawie dowodom z dokumentów, m.in. w postaci protokołów: przeszukania mieszkania, zatrzymania osoby, przeszukania osoby, ponieważ zostały one sporządzone przez organy i osoby posiadające do tego kompetencje, z mocy upoważnienia ustawowego, w formie przepisanej przez prawo.

Należy podkreślić, że na podstawie dokumentacji z akt sprawy 1 Ds. 364.2018 Prokuratury Rejonowej G. – W. w G. Sąd nie przesądził o sprawstwie oskarżonego w sprawie, w której jest wobec niego stosowane tymczasowe aresztowanie. Zgodnie z art. 5 § 1 k.p.k. oskarżonego uważa się bowiem za niewinnego, dopóki wina jego nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. Sąd na podstawie dokumentacji z akt sprawy 1 Ds. 364.2018 Prokuratury Rejonowej G. – W. w G. ustalił jedynie, że J. M. został zatrzymany i że przebywa on aktualnie w Areszcie Śledczym w G. jako osoba tymczasowo aresztowana do sprawy 1 Ds. 364.2018 Prokuratury Rejonowej G. w G. podejrzany o przestępstwa z art. 278 § 1 k.k., art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 222 § 1 k.k. Ponownie podkreślenia wymaga, że J. M. jest aktualnie osobą niekaraną.

Na podstawie tak zebranego materiału dowodowego, Sąd uznał, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Oskarżony w dniu 1 marca 2013 roku w G. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy posiadał przy sobie środek odurzający w postaci (...) o łącznej wadze netto 10,32 grama, co stanowi nie mniej niż 11 pojedynczych porcji konsumpcyjnych środka odurzającego. Czyn oskarżonego stanowi przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U.05.179.1485).

W myśl art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kto, wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Przepis art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zabrania posiadania środków odurzających bądź substancji psychotropowych, zatem posiadania przynajmniej jednej porcji takiej substancji, pozwalającej na odurzenie człowieka. Przedmiotem czynu polegającego na bezprawnym posiadaniu środków odurzających lub substancji psychotropowych musi być co najmniej taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która wystarczy przynajmniej na jednorazowe ich użycie przez jedną osobę w celach innych niż medyczne w dawce przyjętej czy uznawanej jako typowa dla danego środka odurzającego lub substancji psychotropowej. W przedmiotowej sprawie biegły w swojej opinii uznał, iż posiadane przez oskarżonego środki należą do grupy I – N środków odurzających, których posiadania zabrania cytowana ustawa, a ilość tego środka posiadana przez oskarżonego wystarczyłaby na nie mniej niż 11 pojedynczych porcji konsumpcyjnych.

W świetle przepisów prawa "posiadanie" oznacza każde, choćby krótkotrwałe faktyczne władztwo nad rzeczą. Posiadać można przy sobie, u siebie. Posiadanie karalne jest zarówno wtedy, gdy wykonywane jest bezpośrednio lub za pośrednictwem innej osoby.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy, szczególności w sytuacji, w której oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd uznał, że wina oskarżonego nie budzi wątpliwości. Zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim.

Zgodnie z art. 72 § 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jeżeli osoba uzależniona lub używająca szkodliwie substancji psychoaktywnej, której zarzucono popełnienie przestępstwa pozostającego w związku z używaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej, zagrożonego karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, podda się leczeniu, rehabilitacji lub udziałowi w programie edukacyjno-profilaktycznym prowadzonym przez podmiot leczniczy lub inny podmiot działający w ochronie zdrowia, prokurator może zawiesić postępowanie do czasu zakończenia leczenia, rehabilitacji lub udziału w programie.

Oskarżonemu, uzależnionemu od (...), zarzucono występki z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zagrożony karą do 3 lat pozbawienia wolności pozostający w związku z używaniem środka odurzającego. J. M. podjął leczenie odwykowe prowadzone przez psychiatrę J. S.. Nadto w dniu 4 maja 2015 r. J. M. zgłosił się do Poradni (...) i (...) w G. i podjął terapię indywidualną, którą ukończył w dniu 18 listopada 2015 r. z wynikiem pozytywnym. Mając na uwadze te okoliczności Sąd zawiesił postępowanie do czasu zakończenia leczenia i terapii.

Wobec zakończenia przez oskarżonego leczenia odwykowego i terapii Sąd podjął zawieszony postępowanie a następnie poddał ocenie wyniki leczenia i terapii uznając, że wyniki te są niezadowalające. Sąd wziął pod uwagę to, że w trakcie terapii w (...) oskarżony prezentował się wobec terapeuty R. G. (2) jako osoba zachowująca abstynencję a z drugiej strony w oskarżony w tym czasie (...), co wynika z kolei z dokumentacji leczenia odwykowego psychiatry J. S.. Sąd zestawiał dokumentację nadesłaną z (...) z dokumentacją leczenia odwykowego i doszedł do przekonania, że oskarżony nie jest konsekwentny w leczeniu i nie jest konsekwentny zachowaniu abstynencji. Oskarżony manipulował terapeutą w celu przedstawienia siebie w korzystnym świetle. Sąd zważył, że oskarżony z pomocy (...) korzystał od trzykrotnie, począwszy 2009 r. i zawsze wracał do nałogu. Sąd ocenił deklaracje oskarżonego dotyczące chęci zmiany swojego życia jako puste i nieszczerze. Oskarżony pozorował, że się leczył w celu uzyskania korzystnego orzeczenia. Oskarżony nie zasługuje na warunkowe umorzenie postępowania w tej sprawie.

Przy określaniu rodzaju i wymiaru kary Sąd kierował się wskazanymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary, biorąc pod uwagę cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele wychowawcze i zapobiegawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego. Sąd wziął pod uwagę jako okoliczności obciążające:

- sposób i okoliczności działania oskarżonego,
- postać zamiaru.

Jako okoliczności łagodzące Sąd uznał:

- przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i złożenie wyczerpujących wyjaśnień zgodnych z ustalonym stanem faktycznym
- uprzednią niekaralność oskarżonego.

Z wyżej opisanych względów, Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, i za to przy zastosowaniu art. 37 a k.k. skazał go na karę 100 stawek dziennych grzywny z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych. Ustalając wymiar tej kary Sąd wziął pod uwagę możliwości zarobkowe oskarżonego, fakt, iż jest młodym, zdrowym mężczyzną i tym samym uznał, iż będzie on w stanie zapłacić grzywnę w wysokości określonej w wyroku.

Sąd doszedł do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym względy prewencyjne, zarówno co do osoby oskarżonego, jak i społeczne oddziaływanie kary, wymagają wymierzenia oskarżonemu kary grzywny w w/w wymiarze.

Sąd uznał, że tak wymierzona kara grzywny odpowiada stopniu społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Sąd uznał, iż z uwagi na wysoki stopień winy oskarżonego oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów jedynie wymierzenie kary podlegającej realnemu wykonaniu zapewni realizację dyrektyw wymiaru kary i unaocznia oskarżonym nieopłacalność takiego postępowania, dając nadzieję na to, iż w podobny sposób się więcej nie zachowa.

Rozstrzygnięcie o dowodach rzeczowych zawarte w punkcie II wyroku oparto na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Wobec skazania oskarżonego za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd miał obowiązek orzec przepadek na rzecz Skarbu Państwa pozostałych po badaniu przez biegłego środków odurzających w postaci suszu roślin konopi.

W punkcie III wyroku Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci opakowania z folii spożywczej jako służącego do popełnienia przypisanego oskarżonemu występku.

Ponadto Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów zasądził od oskarżonego koszty procesu w sprawie. Sąd uwzględnił jego aktualną sytuację rodzinną, majątkową oraz wysokość dochodów oskarżonego i Sąd doszedł do przekonania, iż obciążanie tymi należnościami nie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe. Oskarżony to młody mężczyzna. J. M. jest bezdzietnym kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu. Nie ma podstaw by koszty postępowania ponosił Skarb Państwa, czyli podatnicy.